Γη του Πυρός: Γύπες στον ουρανό Με το που φάνηκε η σιλουέτα του καβαλάρη στην άκρη του δρόμου, ο οδηγός του «Lucero de la Pampa» γούρλωσε τα μάτια του. Ήταν στο τιμόνι πέντε ώρες συνέχεια, με το βλέμμα στυλωμένο στην απέραντη ευθεία, κι η μόνη φορά που κάπως έσπασε η μονοτονία, ήταν όταν συνάντησε δυο ναντού, που τα κοψοχόλιασε με την τσιριχτή του κόρνα. Μπροστά του είχε το δρόμο· στ' αριστερά του, την πάμπα με τους κάκτους και τ' αγριόχορτα· στα δεξιά του, τη θάλασσα, που περνούσε μ' εκείνο της το αδιάκοπο μουγκρητό του μίσους το Στενό του Μαγγελάνου. Τίποτ' άλλο. Ο καβαλάρης βρισκόταν γύρω στα διακόσια μέτρα απόσταση, πάνω σ' ένα μαντούνγκο, ένα τριχωτό άλογο που έστεκε μασουλώντας χόρτα. Ο καβαλάρης ήταν τυλιγμένος σ' ένα μαύρο πόντσο που κάλυπτε και τα καπούλια του ζώου, φορούσε ένα καπέλο των γκάουτσο, με στενό γύρο, κατεβασμένο ως τα μάτια του, και δεν κουνιόταν σπιθαμή. Ο οδηγός σταμάτησε το λεωφορείο κι έδωσε μιαν αγκωνιά στο βοηθό του. «Ξύπνα, Πατσέκο.» «Τι; Μα δεν κοιμόμουν, αφεντικό.» «Τι δεν κοιμόσουν, που απ' το ροχαλητό σου δεν άκουγα τη μηχανή! Βοηθός να σου πετύχει...» «Ο δρόμος φταίει, αφεντικό. Όλο τα ίδια και τα ίδια. Συμπάθα με. Θες ένα μάτε;» «Κοίτα κει... Αυτός ο κωλόγερος, ή κοιμάται ή έχει λιποθυμήσει.» «Μόνο ένας τρόπος υπάρχει να το μάθουμε, αφεντικό.» Το λεωφορείο είχε λίγους επιβάτες, που είχαν πιαστεί απ' την πολύωρη διαδρομή. Κάποιοι κοιμόνταν, με το κεφάλι τους πεσμένο στο στήθος, κι όσοι ήταν ξύπνιοι, κουβέντιαζαν αδιάφορα για κάποιες ποδοσφαιρικές ατυχίες ή για την ασταμάτητη κατρακύλα των τιμών του μαλλιού. Ο οδηγός στράφηκε πίσω, έδειξε την ακίνητη σιλουέτα του άντρα και τους έκανε νόημα να σωπάσουν. Το «Lucero de la Pampa» τσούλησε αργά, με σβηστή τη μηχανή, και σταμάτησε ακριβώς μπροστά στον κοιμισμένο καβαλάρη. Το άλογο, ατάραχο, συνέχισε να κόβει δαγκωνιές στην αραιή βλάστηση. ’λογο και καβαλάρης στέκονταν μπροστά σ' ένα περίεργο ξύλινο παράπηγμα, βαμμένο κόκκινο και κίτρινο. Ήταν κάτι σαν περιστερώνας πάνω σε πασσάλους, γύρω στο ενάμισι μέτρο ύψος. Πάντως, χωρούσε να κοιμηθεί άνετα ένας άνθρωπος. Το άλογο αλαφιάστηκε με τη στριγκιά φωνή της κόρνας, σήκωσε το λαιμό, τίναξε το κεφάλι με τα μεγάλα, τρομαγμένα μάτια, κι όπως κούνησε τα καπούλια του για να πάρει στροφή, παραλίγο να γκρεμοτσακίσει τον καβαλάρη του. «Ήρεμα! Ήρεμα, ηλίθιο!» του φώναξε αυτός, αιφνιδιασμένος. «Ξύπνα, κωλόγερε! Λίγο ακόμα και θα σ' έπαιρνα από κάτω!» χαιρέτησε ο οδηγός, ενώ ο βοηθός του κι οι επιβάτες είχαν λυθεί στα γέλια. «Α, ρε κάθαρμα! Σωφεράντζα του κερατά!» απάντησε ο καβαλάρης, χαϊδεύοντας το σβέρκο του ζώου για να το ηρεμήσει. «Μη μου συγχύζεσαι και πάθεις τίποτα. Και κάνε πιο κει πρέπει να βάλουμε την αλληλογραφία στο κουτί.» «Έχεις τίποτα για μένα, παλιορουφιάνε;» «Ποιος ξέρει... Οι κανονισμοί λένε πως πρέπει να το πάρεις απ' το κουτί.» Ο βοηθός πήδηξε απ' τ' αμάξι. Πλησίασε το παράπηγμα, άνοιξε την πόρτα πάνω στην οποία ήταν γραμμένο: «Ταχυδρομικό Πόστο 5. Γη του Πυρός», κι έβγαλε από μέσα κάμποσες κούτες, δέματα με τομάρια κι ένα σάκο με τη σφραγίδα των χιλιανών ταχυδρομείων. Τα κουβάλησε όλα αυτά στο λεωφορείο και, λίγα λεπτά αργότερα, εμφανίστηκε με κάτι σφραγισμένα δέματα κι έναν άλλο ταχυδρομικό σάκο, τα 'βαλε στο «κουτί», όπως το 'λεγαν, κι έκλεισε την πόρτα του επιδεικτικά. «Και τώρα, τράβα να δεις αν σε θυμήθηκε κανένας.» Ο καβαλάρης περίμενε ν' απομακρυνθεί το λεωφορείο. Το είδε να μικραίνει και να μικραίνει, ώσπου έγινε μια τρεμουλιαστή κουκκίδα στο ομοιόμορφο τοπίο του κάμπου. Τότε, σπιρούνισε τ' άλογο του και ζύγωσε το σταθμό. Το γράμμα έλεγε: «Λυπάμαι, Χανς. Οι παλιοί σου φίλοι έρχονται να σε βρουν, θα τα ξαναπούμε στην κόλαση. Ο φίλος σου, Ούλριχ». «Έχει καλώς. Κάποτε θα γινόταν κι αυτό. Σαράντα χρόνια τώρα περιμένω. Δεν πα' να 'ρθουν όποτε θέλουν...» μουρμούρισε, ξαναδιαβάζοντας το γράμμα που το κουνούσε ο άνεμος στα χέρια του. Τα ασημένια σπιρούνια ίσα που ακούμπησαν τα λαγόνια του ζώου, προστάζοντας το να τροχάσει, να βγει απ' τη δημοσία και να χωθεί στην πάμπα, που οι ψηλοί, γυαλιστεροί

της θάμνοι αντανακλούσαν τον μεσημεριάτικο ήλιο. Ξαφνικά, τράβηξε τα χαλινάρια για να σταματήσει το άλογο, και σηκώθηκε όρθιος πάνω στους αναβολείς, κοιτάζοντας τον ουρανό. Ψηλά, πολύ ψηλά, περιπολούσαν δυο γύπες. «Μα πώς γίνεται κι αυτά τα πουλιά είναι τα πρώτα που μυρίζονται τα κακά μαντάτα;» αναρωτήθηκε φωναχτά, κι ύστερα βύθισε τα σπιρούνια του στο ζώο, που έπιασε να καλπάζει.